

ρ

Guido Eekhaut

Q

Roman

Uitgeverij
**VRJ
DAG**

© 2015 – Guido Eekhaut & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Mulder van Meurs, Amsterdam
Vormgeving binnenwerk: theSWitch
Foto auteur: J. Cortoos

NUR 330
ISBN 978 94 6001 401 7
D/2015/11.676/264

e-boek
ISBN 978 94 6001 403 1

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze roman is een product van de verbeelding en geen van de personages is bedoeld als een portret van enige persoon of combinatie van personen, dood of levend. Uitspraken van personages zijn niet noodzakelijk deze van de auteur.

Deel I
Het Traject

1

Ze was groot. Een meter vijftachtig, zo schatte Hoffman. Minstens. Zo groot als hijzelf. Dat merkte hij meteen, terwijl ze passeerde: een vrouw van zijn eigen lengte. Zo waren er niet veel. Knap ook, en op een natuurlijke manier. Onopgesmukt knap. Sierlijk, net vanwege de lengte. Donkerblond, gegolfd haar, tot in de hals. Tot in de ranke, net iets te kwetsbare hals. Hoge jukbeenderen. Ze kon niet anders dan hoge jukbeenderen hebben, want anders was ze minder opvallend geweest. Een gave, bleke huid. De soort huid die geen zon verdraagt. Dertig, schatte hij. Vooraan de dertig, hooguit. Veel jonger dan hij, dat natuurlijk wel. Een generatie, allicht.

Nee, dacht hij, nu niet. Dit is het verdomde verkeerde moment. Dit is het moment waarop ik de blik op de snelweg moet houden – letterlijk en figuurlijk. Geen vrouwenhistories. Ik stuur mezelf langs obstakels en breng mijn eigen levenslessen in de praktijk. Voor een toevallige ontmoeting met een jonge vrouw heb ik verdomd geen tijd.

Ze liep langs de tafeltjes, een steenrode rugzak over de ene schouder, een kartonnen koffiebeker met een plastic dekseltje in de andere hand. Niet op zoek naar een leeg tafeltje. Lege tafeltjes genoeg. Neen, ze passeerde alle lege tafeltjes.

Enkele ruige *routiers* zaten samen in een hoek, complotterend tegen hun hebbelijke werkgevers, vuisten gebald. Mannen met een zucht naar lege horizons, maar zonder de illusie, gekoesterd in hun jeugd, dat dit leven avontuurlijk was. Zij vergaten een ogenblik lang hun discussies en keken haar achterna zoals mannen zonder hoop of toekomst nu eenmaal doen. Een ouder koppel zat aan het raam, toeristen in toeristenkleden en met de blik van toeristen naar buiten gericht. Daar trokken de laatste restanten van mist weg over het eilandje. FarØ, met de befaamde

brug waar toeristen naar kwamen kijken, vooral diegenen die in eigen land nooit bruggen bekeken. Daarom reisden ze, deze toeristen: om te vergeten wat ze in eigen land over het hoofd zagen.

Hoffman was op weg van Kopenhagen naar Duitsland. Zijn laatste opdracht. Dat had hij zichzelf beloofd. Aan die belofte ging hij zich houden. Dat had hij ook aan De Man gezegd, een week geleden. De Man, die nooit een naam zou hebben, maar die hem wel van opdrachten en fondsen voorzag.

De laatste keer. Ze konden geen beroep meer doen op hem. 'Ik word zestig,' had hij gezegd. 'Het is genoeg geweest. Met zestig stopt iedereen met werken. Gewone mensen in alledaagse kantoren stoppen met zestig. Of eerder al, via de een of andere uitstapregeling. Ze hebben dan vijfendertig, veertig jaren gewerkt. Dat heb ik ook gedaan,' zei hij tot De Man. 'Niemand die dit werk doet, houdt het zo lang vol. Ik heb het overleefd, en nu is het welletjes.'

De Man was hem bijgetreden, weliswaar schoorvoetend. 'De laatste opdracht,' had hij gezegd. 'Jaja, daar kunnen we het mee doen. Je doet deze nog en dan stopt het. Daarna zullen we voor je zorgen. Je komt niets te kort. Je zult nooit wat te kort komen. Je hebt zo lang al voor ons gewerkt. Je weet een heleboel over ons. Dat maakt jou tot een speciale en in zekere zin ook bevoorrechte partner. Een speciaal persoon. Dat maakt jou belangrijk. Kopenhagen is ook belangrijk. Dat doe je toch nog voor ons? Deze ultieme klus? Daarna zorgen we voor je. Het ontbreekt je aan niets.'

Het klonk als een belofte. Het klonk echter ook anders. Het klonk ook als een bedreiging. Hoffman kende vele van hun geheimen. Hij kende de namen van al hun slachtoffers. Zoveel wist hij. Hij wist te veel. Dat zat erg oncomfortabel. Bij hen – maar ook bij hem.

Te veel weten was in de middens waarin hij verkeerde geen goed idee. Discretie was beter. Onwetendheid nog meer. Er ging niets boven onwetendheid, maar dat was hem nooit gegund geweest. Om zijn opdrachten uit te voeren moest hij geïnfor-

meerd zijn. Hij kende de namen van de mannen en de vrouwen die hij om het leven gebracht had. Die informatie zat in zijn hoofd, om nooit gebruikt te worden. Om nooit te delen met de buitenwereld.

Geen van die namen zou hij echter vergeten. Hij had een uitstekend geheugen. Elke naam, al de omstandigheden, de functies van die mensen, zijn slachtoffers, en vooral de commotie die vaak kwam na hun dood. Ze waren in het nieuws geweest, toen ze nog leefden, en meer nog toen ze zo plots aan hun eind kwamen. Hoe kon hij dat vergeten?

Hij had altijd geweten dat dit moment zou komen. De laatste opdracht. De laatste missie. Het laatste doelwit. Hij wist dat hij daarmee een hoofdstuk definitief afsloot. Dat hij een heel leven afsloot.

En dat hij vanaf dit eigenste moment zelf een potentieel doelwit zou zijn voor de organisatie waarvoor hij zo lang gewerkt had.

Hij had zich daarover nooit illusies gemaakt. Hij besepte maar al te goed voor welke mensen hij werkte, welke belangen er op het spel stonden. En De Man *wist* dat hij dat wist. Geen twijfel daarover. De Man kende de regels van het spel net zo goed als Hoffman die kende. De Man schreef die regels. Hij en mannen zoals hij. In dat opzicht was hij God.

De Man had bij voorbaat het geld voor de laatste opdracht overgeschreven naar een van Hoffmans beveiligde private rekeningen. Tot nog toe waren er dus geen problemen tussen hen. Er heerste nog steeds vertrouwen tussen Hoffman en de naamloze organisatie waarvoor De Man werkte. Maar hoe lang zou dat vertrouwen stand houden? Ze hadden ongetwijfeld een risicoanalyse gemaakt. Met zijn naam erop. En dus wisten ze wat hij ook al vermoedde: dat hij voor hen nu een groter risico was dan voordien.

Hoffman was jaren geleden al begonnen met de voorbereidingen voor dit moment. Hij had het geanticipeerd, want dat deed hij, uiteraard. Hij anticipeerde. Improviseren was een

garantie tot falen. Met pensioen vertrekken? Ze zouden hem aanbieden te blijven. Onbepaald. Een medeplichtige, liever dan een getuige.

Dit was zijn huidige situatie. Redenen genoeg tot bezorgdheid.

De jonge vrouw zat neer aan een tafeltje achterin de cafetaria. Het tafeltje leek lukraak door haar gekozen, maar Hoffman wist beter. Van waar de jonge vrouw nu zat, kon ze de hele zaak overzien. Ze zag iedereen die binnenkwam. Ze zag elke beweging op het parkeerterrein.

Buiten stonden vier vrachtwagens, zijn BMW, een anonieme witte bestelwagen en de auto met de Duitse nummerplaat van het toeristenkoppel. De jonge vrouw was komen liften. Dat vermoedde hij. Ze ging niet ver, niet met die kleine rugzak. Ze hield de cafetaria in de gaten. Geen detail ontsnapte haar. Een moment lang bleef haar blik op hem rusten. Daarna hield ze, waakzaam, de ingang in de gaten.

Precies wat hij ook deed.

2

‘Gaat u met de veerboot? Naar Duitsland?’

Hoffman keek op. Zijn aandacht was voornamelijk bij de parking en bij de ingang geweest. Zijn onmiddellijke omgeving had hij verwaarloosd. Hij lette ook niet meer op de aanwezigen, die geen gevaar betekenden voor hem. Hij keek uit naar twee mannen. Ze zouden twee mannen sturen. Of een man en een vrouw. Hij zou hen hoe dan ook meteen herkennen. Twee mannen, of een man en een vrouw, van een bepaald kaliber, een bepaald type, een bepaalde leeftijd, een bepaalde achtergrond. Hij was daarop geconcentreerd geweest.

Ze zouden nu nog niet komen, maar hij liet zijn aandacht niet verslappen. Wanneer ze kwamen, wilde hij daar klaar voor zijn. Hij zou zich niet laten verrassen.

Want dan ben je zo goed als dood. Een moment van onachtzaamheid betekent dat je lot beslecht is. Je leert die les van bij de aanvang – en het is ook de laatste les die je toepast. Hierna ben je ofwel dood, of op de vlucht.

Wat hem betrof verkoos hij dat laatste.

Nu stond de grote vrouw naast hem. Zonder koffiebeker. Met de steenrode rugzak over de ene schouder. En met twee verwante vragen die hem overvielen, zodat hij niet meteen antwoordde.

‘Die BMW is van u?’ vroeg ze. ‘En u bent onderweg naar Duitsland?’

‘Ik neem de veerboot, ja,’ zei hij. Ze sprak Engels en hij antwoordde in dezelfde taal. De BMW stond met zijn flank naar hen toe. Ze kon de nummerplaat niet zien. Ze wist dus niet waar hij vandaan kwam. Welke taal hij sprak.

Ze had een accent dat hij niet meteen kon plaatsen. Ze was alleszins geen Britse of Amerikaanse. Zo klonk ze niet.

‘Bent u van hier afkomstig?’ vroeg hij. ‘Deense? Zweedse?’

‘Nee,’ zei ze. ‘Waar gaat u naartoe?’

‘Brussel,’ zei hij. De jeugd was brutaler dan vroeger. Directer ook. Meteen terzake. Het soort directheid dat hij kon appreciëren. ‘Ik wil vanavond nog in Brussel zijn.’ Of elders. Ergens waar hij veilig was. Hij zou echter nergens meer veilig zijn. Hij hoefde dus niet naar Brussel. Evenmin hoefde hij haar de waarheid te vertellen.

Ze keek naar zijn handen, een moment lang. Misschien op zoek naar een trouwring. ‘Brussel? Dat is toevallig. Ik ben Belgische.’

Hij zei, in het Nederlands: ‘Vandaar het accent. Ik dacht dat je Deens of Zweeds was. Dat leek me ook het meest logisch.’

Ze glimlachte. Ook in het Nederlands zei ze: ‘Je komt overal Belgen tegen. Vlamingen dan nog. Toch gek, niet? Vindt u het erg als ik met u mee lift? Het is een heel eind naar Brussel. Maar misschien rijdt u niet graag zo’n eind met iemand naast u. Dan wil ik me niet opdringen.’

Dat deed hij inderdaad niet, lifters meenemen. Hij had veel te overdenken en moest zijn plannen in detail uitwerken. Na Kopenhagen stapte hij echter een ander leven in. Een leven waar lifters mogelijk waren. Waar ze, hopelijk toch, *veilig* waren. Waar hij minder verplichtingen had naar anderen toe. Misschien had hij zelfs gezelschap nodig. Om aan dat nieuwe en meer sociale leven te wennen. Om normale sociale reacties aan te leren.

‘Dat is geen probleem,’ zei hij. ‘Maar waarom sprak u het koppel niet aan? Die mensen daar? Ze lijken me veiliger dan een man alleen.’

‘Veiliger?’ Ze keek naar zijn koffie maar ze leek zijn vraag niet te willen beantwoorden. ‘Wilt u nog iets drinken?’

Hij maakte een gebaar: *ga zitten*. Ze zat neer. Zette de rugzak naast haar stoel op de vloer. ‘Een ouder koppel,’ zei hij. ‘En ik: een man alleen. Misschien ben ik onbetrouwbaar. In jouw plaats zou ik voor hen gekozen hebben.’

Ze trok die ene wenkbrauw omhoog. ‘Maar niet uit prak-

tische overwegingen. Ze reizen hooguit een paar honderd kilometer. Dan stoppen ze opnieuw. Ze doen de hele tijd aan sightseeing. U lijkt onderweg naar een verre bestemming. Brussel, op z’n minst. Waarschijnlijk om professionele redenen.’

Hij ging niet met haar van gedachten wisselen over die bestemming. ‘Ik vertrek nu meteen. De ferry wacht niet. Dus als je mee wilt...’

Waarom nam hij haar mee? Ze zou gevaar lopen bij hem. Misschien liep de hele boel al in het honderd onderweg naar België. Als er iet met hem gebeurde, zou hij haar niet kunnen beschermen. Anderzijds keken zijn mogelijke achtervolgers uit naar een man die alleen reisde. Ze was dus zijn camouflage. Dat was een goede reden om haar mee te nemen.

‘Wanneer u wilt,’ zei ze. ‘Ik ben klaar.’

Ja, dat ben je, dacht hij. Met niet meer dan die rugzak was ze bijzonder mobiel.

Hij kwam overeind en mikte zijn beker in de vuilnisbak. Buiten kneep de kille wind in zijn huid. Hij ritste zijn jekker dicht. Dit was het verkeerde seizoen om te reizen. Altijd het verdomd verkeerde seizoen. Maar het was alleszins beter dan Moskou in de winter. Hij had een hekel aan kou. Moskou in de winter was een verschrikking geweest. Daar ging hij alleszins niet meer naartoe.

Hij wierp een blik op haar rugzak, maar zei niets. Zij ook niet. Sommige mensen hebben inderdaad geen bagage nodig. Net zoals hij.

Ze deponeerde het ding op de achterbank en ging voorin zitten.

Hij duwde op de startknop. De zware motor kwam zoemend tot leven. Rustig verliet hij de parkeerplaats en draaide de toegangsweg op. Even later liet hij de zescilinder optrekken tot honderddertig.

3

‘Ben je met vakantie?’ vroeg hij vijf kilometer verderop. Hij beseftte dat er geen banalere vraag kon bestaan om het gesprek in beweging te krijgen. Hij had echter geen ervaring met banale gesprekken. Meestal waren zijn gesprekken een aanleiding tot conflicten. Het was alsof al wat hij zei mensen tegen hem in het harnas joeg. Hij verkoos dan ook alleen te zijn. Waar hij kwam, meed hij mensen. Hij had geen doel voor hen. Ze liepen in de weg, of ze stelden vragen. Op die manier ontstond een veiligheidsrisico en ook daarom bleef hij liever alleen. Nu was dat anders. Zijn leven had een andere wending genomen, hij zou zich socialiseren. Hij had besloten dat het vanaf nu anders kon worden. Dat hij mensen min of meer onvoorwaardelijk in zijn leven zou toelaten.

Maar dat was aanpassen.

Ze droeg een zwarte jeans en stevige wandelschoenen en een donkergroene winterjas van North Face. Ze was gekleed voor dit land. Hij niet. Hij verwachtte dan ook alleen maar tijd in de auto of een hotel te moeten doorbrengen. Hij was niet van plan lange tijd in open lucht rond te hangen. Daarom droeg hij een katooten pantalon en alleen maar een jasje over zijn hemd.

Een korte aarzeling duidde erop dat ze nog niet nagedacht had over het verhaal dat ze hem ging vertellen, hoewel ze zijn vraag had kunnen verwachten. ‘Ik studeer in Kopenhagen,’ zei ze. ‘En nu wil ik een weekje naar huis.’

Hij geloofde het verhaal niet. Waarom vloog ze niet? Ze moest een goede reden hebben om luchthavens en vliegtuigen te vermijden. Misschien hield ze daar niet van, dat kon het natuurlijk ook zijn. Misschien had ze geen geld voor een ticket en hoopte ze op een snelle lift.

‘Studeren in Kopenhagen? Wat studeer je daar dan?’ Hij

dacht: je bent toch wel iets te oud om nog voor een studente door te gaan. Maar misschien vergiste hij zich en was ze jonger. Midden de twintig? Neen, hij vergiste zich niet. Er zat een wereld van ervaring tussen twintig en haar leeftijd. Dat zag hij. Hij zag dat soort dingen in mensen. Omdat hij dat zag, was hij goed in wat hij deed. Hij kon de angst en twijfel in de blik van mensen lezen en die in hun stem horen. En dan wist hij daarvan gebruik te maken. Angst en twijfel was wat hij uitbuitte. Dat maakte zijn doelwitten zwak en kwetsbaar. Zelfs de best bewaakte politicus of bedrijfsleider had zwakke plekken.

‘Geschiedenis,’ zei ze. ‘Vroegchristelijke geschiedenis. Heel saai, voor de buitenwereld. Voor de specialisten echter is het een fascinerende periode in de Westerse geschiedenis. De manier waarop de eerste christelijke gemeenschappen zich organiseerden. Welke vijanden ze hadden. Hoe ze hun religie ontwikkelden. Hoe ze overleefden. Wat ze ons hebben nagelaten. Oké, misschien niets voor jou. Eigenlijk ben ik geen studente meer. Ik verricht wetenschappelijk onderzoek, maar het blijft aanvoelen als studeren. Ik ben een eeuwige studente, veronderstel ik.’

‘Geschiedenis,’ zei hij. ‘Dat is lang geleden voor mij.’ Hij las occasioneel wel eens een boek over geschiedenis, maar zijn formele opleiding had hij al lang achter zich.

‘Het is lang geleden voor ons allemaal,’ zei ze somber. Ze bedoelde iets anders dan hij.

Ze keek naar het eentonige landschap. Grauwe velden en grauwe bomen en enkele kleurige hoeves en loodsen. De Denen schilderden hun huizen zo mogelijk in felle kleuren, om aan de uniformiteit van het landschap te ontsnappen. En aan de eenzaamheid. Hij had gelezen over de hoge graad aan zelfmoord bij Scandinavische boeren. Het verbaasde hem niet.

Daar hielpen die kleuren niet aan, vermoedde hij. Die eenzaamheid. Tja, dat had je hier wel. Er was niet veel verkeer, zo zuidelijk. De meeste Denen leefden in Kopenhagen. De rest van het land was zo goed als leeg.

‘En u?’ vroeg ze.

‘Ik vertegenwoordig een bedrijf dat onderdelen bouwt voor de vliegtuigindustrie,’ zei hij. Dat was al sinds jaren zijn dekmantel. Het verhaal dat hij altijd klaar had. Dat hij zelden nodig had omdat hij vraagstellers vermeed. Soms verzoon hij iets anders. Journalist of zo. Schrijver van reisboeken. Iemand die veel moet reizen. En zich een BMW 5-serie kan veroorloven. ‘Het is saai,’ voegde hij eraan toe. Hij wilde voor een saai man doorgaan. Een man die je je de dag erop niet meer herinnert. Die je ook niet meer kunt beschrijven, al vraagt de politie daarom. Het was nuttig om saai te zijn. Saaië mensen leefden langer, dat had hij ervaren.

Waarom had hij haar meegenomen? Dat had hij niet hoeven te doen. Hij had iets kunnen verzinnen. Dat hij naar Berlijn reed of enkele dagen in Bremen overnachtte. Maar ook dan was ze meegegaan, daar was hij van overtuigd. Ze wilde onderweg zijn. Ze wilde niet langer in een cafetaria aan de rand van de snelweg rondhangen.

Ging hij nu het grillige pad opgaan en zijn eigen motieven in vraag stellen? Misschien deed hij het omdat hij deze keer niet alleen wilde zijn. Omdat hij met iemand wilde praten. Nu hij voor het laatst in opdracht had gewerkt. Nu hij aan dat deel van zijn leven een einde gemaakt had, en al die geheimhouding verleden tijd was.

Hij was niet genegen te veel aan zelf-analyse te gaan doen. Niet na het soort van leven wat hij doorgemaakt had.

‘Ik wil bijdragen,’ zei ze. ‘Voor de ferry.’

‘Dat hoeft niet. Ik moet alleen voor de auto betalen. De passagiers gaan gratis mee.’

Ze zei niets meer.

Hij vroeg zich af of ze de ferry al eerder genomen had. En of ze dan ook aan het liften was.

‘Mijn naam is Hoffman,’ zei hij. ‘Lens Hoffman.’

Ze lachte. Kort, melodieus. Oprecht. Met ogen die evenveel lachten als haar mond. ‘We hebben er zonet niet eens aan gedacht onszelf voor te stellen. Ik ben Alexandra Ghesquire.

Iedereen noemt me Alex. Wat voor naam is *Lens*?’

Hij bleef naar de baan kijken. ‘Een naam die ik zelf bedacht heb. Zelf gekozen.’

‘Lens. Ik kan eraan wennen,’ zei ze. ‘Zolang jij mij maar Alex noemt.’

Ze tutoyeerde hem al meteen. Het is een generatieding, dacht hij. Er zat tussen hen een onoverbrugbare generatiekloof. Er wurmde zich een hele wereld tussen hen in. In de hare tutoyeerde je mensen meteen. In de zijne was je voorzichtig met onbekenden.

En daar moet ik ook aan wennen, in mijn nieuwe leven, waar vreemden niet noodzakelijk verdachten of vijanden zijn.

Een bord kwam in zicht.

R Ø D B Y H A V N.

4

Hij betaalde het ticket voor de overtocht met cash. Altijd cash – een universele regel, wat hem betrof. Voor mensen zoals hij bleef het het enige veilige betaalmiddel, ook al had je tegenwoordig van die geëncrypteerde betaalsystemen die ongelooflijk veilig geacht werden. Cash liet echter helemaal geen spoor na. Het had geen geur, het kon niemand naar hem terugleiden. Niemand wist waar je uithing en wat je met je geld deed. Het was compleet anoniem.

Hij was dan ook niet in Kopenhagen geweest. Niemand kon bewijzen dat hij daar geweest was. Het hotelletje vroeg niet om een identiteitskaart of een paspoort. Geld volstond. Er hoefden geen documenten ingevuld te worden. Alleen maar betalen. Je kon er zelfs kamers per uur krijgen.

Je kon nog steeds alles doen met cash; geen overheid die dat kon voorkomen of controleren. Hoe meer controle, hoe meer alternatieven de kop opstaken. Een man met een vuist vol geld was overal welkom. Zeker in obscure hotelletjes. Maar hoelang nog? Hij las alarmerende berichten. Steeds meer politieke stemmen gingen op om komaf te maken met cash. Gelukkig dat dit binnenkort zijn probleem niet meer zou zijn.

Zijn andere geld zat natuurlijk bij een bank, zijn echte, digitale fondsen. Bij meerdere banken. Soms onder zijn naam, meestal niet. Hij had bankkaarten en kredietkaarten zat, meestal alleen maar om cash af te halen uit een machine. Soms werd hij ook gewoon met biljetten betaald. Hij had voorraden baar geld, veilig weggeborgen, in geval de bankfondsen niet meer beschikbaar waren. Hij zou de rest van zijn leven geen honger hoeven te lijden. Hij zou zelfs in zekere welstand kunnen leven.

Er bestond een gigantische ondergrondse economie, bijna zo belangrijk als de officiële en meer winstgevend. Ook banken pro-

fiteerden daarvan. Ze verdienden meer geld aan die verborgen economie dan aan de officiële. Vaak ging het om misdaadgeld.

Het maakte niet uit, zolang je eraan kon verdienen. Zo lang de samenleving niet helemaal geregulariseerd werd, kwam hem dat goed uit. Hij had de BMW helemaal met baar geld betaald. Helemaal legaal, maar zo anoniem mogelijk.

Er stonden zeven voertuigen te wachten tot de ferry, die net was aangemeerd, leeg was. Richting Kopenhagen reden voornamelijk vrachtwagens en busjes. Het was nog te vroeg op het jaar voor toeristen. Pas in de lente kwamen ze kamperen, hele zwerfwagens vol. Of ze kwamen gewoon met het vliegtuig.

Hij nam het vliegtuig niet. Je viel te veel op wanneer je het vliegtuig nam. Te veel controle. Te veel mensen die wisten waar je naartoe ging. Op vliegtuigen zaten er altijd mensen naast je die een gesprek willen beginnen, niet uit nieuwsgierigheid maar omdat ze zenuwachtig zijn. Dat probeerde hij te vermijden. Sommige van de spullen die hij nodig had, durfde hij niets eens in de in te checken bagage te steken. Daarom opereerde hij ook alleen maar op het continent, omdat niemand zijn bagage controleerde. Werk zat daar. Nooit om een opdracht verleggen gezeten, al die jaren.

‘Reis je altijd met de ferry?’ vroeg hij. ‘Of ben je maar voor korte tijd in Kopenhagen?’

‘Meestal met de ferry,’ zei Alex. ‘Liften. Het kost tijd, maar geen geld, en het kan best leuk zijn. Soms heb ik geluk, zoals nu. Iemand die helemaal naar België moet. Maar vrachtwagens, dat lukt niet – ze mogen geen lifters meenemen. Van hun baas. Van de politie. Dat beperkt de mogelijkheden voor de lifter.’

Ze willen pedofielen uit de buurt van zestienjarige liftsters houden, vermoedde hij. Daarom zijn er nu wetten. Truckers wagen zich niet meer aan ongenode passagiers, omdat de boetes zwaar zijn. Dus reis je mee met een onbekende oudere man in een grote BMW, die hopelijk geen seriemoordenaar is, of een kinderlokker.

Hij had zelf een paar keer op zo’n moordenaar gejaagd. In